

TAJEMSTVÍ ZÁHADNÉ DÍVKY

Napsala: Alžběta Slezáková

Je letní den a konečně už se blíží konec školního roku. Každý den jdu ze školy stejnou nudnou cestou, přes park, který je plný listnatých javorů, pak přes most, pod kterým hučí řeka Točivka a už jen kolem památníku osmi obětem II. světové války a za chvíli už jsem doma. Moje doma je ve vesničce Točice.

Odpoledne strávím psaním úkolu z angličtiny, pak se začtu do knížky a najednou už je večer. Následuje rychlá večeře a jdu si lehnout. Zavírám oči a zase ji vidím. Tu holku, přibližně stejně starou jako já. Má blondřaté vlasy ostříhané nad ramena, na sobě má špinavé bílé šaty, je bosá a netváří se moc šťastně. Takhle ji vídám každý večer. Když pak otevřu oči, je pryč.

Zítra máme ve škole ředitelské volno, tak se rozhodnu navštívit místní archiv a zjistit, kdo je ta záhadná dívka a proč ji každý večer vidím.

Archivář je malý, asi padesátiletý pán, na očích má brejličky a pod nosem knírek. „Mohla bych vás poprosit, jestli zde máte nějaké fotografie z doby, kdy lidé ještě moc nenosili boty a netvářili se zrovna vesele?“ ptám se ho. Archivář se usměje a ze zadní poličky vytáhne stará alba s fotografiemi. „Tady se podívej, jestli tam najdeš to, co hledáš.“ říká mi. Usadím se za stůl a prohlížím si fotografie. Jsou na nich záběry z naší vesničky, některé současné domy ještě vůbec nestojí a místo nich jsou prázdné louky. Na dalších pak jsou pobořené domy a jejich velmi smutní majitelé. Nachází se tam i fotografie dětí z místní školy. A potom ji uvidím. Sedí na lavičce vedle dalších žáků a žáků čtvrté třídy. Fotografie je černobílá, takže nevím, jaké má její oblečení barvu, ale tentokrát má na sobě světlou košili a tmavou sukni. Na nohách nějaké černé boty. Tak se do té fotky zakoukám, že zapomenu na to, že jsem v archivu a archivář mi něco povídá. Z myšlení mě vytrhne až bouchnutí okna. Ptám se pana archiváře, kdo je ta dívka na fotografii. Archivář se chvíli na fotografii dívá a potom se přehrabuje ve skřínce, vytáhne starý záznam a odpoví mi: „Tohle by měla být Marie Studentská. Je to jedna z obětí druhé světové války a myslím, že má ve vesnici i památník.“ Když se archivář pozorněji zadívá na záznam, řekne mi: „Narodila se 21.8. 1932 a zemřela 19.6. 1942. Bydlela se svými rodiči a pěti sourozenci na ulici Potocká. A teď už bys měla radši jít, protože za pár minut budu zavírat.“ Když jsem se z archivu vracela domů, kostelní hodiny odbíjely 17 hodin.

Vrátím se domů, chvílku si kreslím a pak je zase večer. Ležím v posteli a to poslední, nad čím přemýšlím je, že zítra máme ve škole slavnostní výročí 90 let od založení naší školy.

„Kykyryký“ ozve se zakokrhání kohouta, které mě vytrhne ze spánku. Pomalu otevírám oči a uvědomuji si, že tato postel je nějaká tvrdá. Sáhnu po mobilu na nočním stolku, ale místo toho plácnu do prázdna. „Kde to jsem?“ probleskne mi hlavou. Posadím se a rozhlížím se kolem. Jsem ve velké místnosti, kde jsou ještě další čtyři větší postele, skříň a pár věci poházených na zemi. A pak mi to dojde. Právě jsem určitě ve snu, ze kterého se neumím vzbudit. Vstanu z postele, projdu si tuto nejspíš ložnici a říkám si: „Můžu se tady v klidu porozhlédnout, je to jenom sen.“ Otevřu dveře a místo obvyklého pohledu do naší chodby vidím kuchyni a zpoza stolu na mě kouká šest udivených obličejů. Když si je všechny prohlédnu, tak ji mezi nimi uvidím. Tu dívku, Marii Studentskou. U plotny stojí dospělá žena, nejspíš jejich maminka a vedle ní i nějaký muž, nejspíš jejich tatínek a něco té paní povídá. Ticho naruší jedno z dětí. „Mami, kdo to je?“ Maminka se otočí od plotny, pak na mě chvíli kouká a zeptá se mě: „Kdo jsi a kde ses tady vzala?“ A to už se otočí i tatínek. „Já tady přece bydlím, ale kde jste se tady vzali vy a co se stalo s naší chodbou?“ odpovím ji. „Tento dům jsme si v roce 1929 postavili s Alfrédem my a od té doby tady bydlíme.“ odpoví mi žena a ukáže rukou na pána. Najednou se z venku ozývají rány a dunění. „Co to bylo za rány?“ zeptám se. „Čemu se divíš? To jsou německé tanky, je rok 1942 a celá země je ve válce.“ odpoví mi ta dívka. „Ve Válce? A rok 1942?“ zeptám se zmateně.

Po dlouhé snídani, kdy jsem jim vysvětlila, že jsem z roku 2023 mi Marie řekla, že by mě měla vzít na procházku vesnicí, abych věděla, jak to v ní vypadalo dříve. Vede mě tou stejnou cestou, kterou chodívám do školy já. „Tady ale není ten památník“ říkám smutně. „Jaký památník?“ ptá se mě Marie a v tom mi dojde, že ten památník tady ještě stát nemůže. „Na tom nezáleží“ odpovím ji. Pak procházíme parkem, kde jsou zasazeny malé sazeničky javorů. Přecházíme přes hlinitou cestu a Marie se mě zeptá: „Domů to vezmeme přes les, chceš?“ Souhlasím a Marie mi mezitím vypráví o svých pěti sourozencích. „Nejstarší jsem já a je mi deset. Potom je můj bratr Karel, tomu je osm let. Pak jsou mé sestry, dvojčata Anička a Věrka, těm je šest let. Pak je Jeník, tomu jsou čtyři a nejmladší Jozífek, tomu jsou jen dva roky.“ Ve chvíli, kdy ji vyprávím o své rodině, se najednou začne třást země pod nohama, v dálce se zablýskne a ozve se velký výbuch. „Ale to je u našeho domu.“ vykřikne Marie a rozběhne se k tomu místu, kde stává její dům. Nezbyvá mi nic jiného než běžet za ní. Vybíhám ze zatáčky. Před sebou vidím Marii a ještě před ní trosky jejího domu. Najednou ale klopýtnu a pak už jenom padám...

„Crrrrr, crrrrr,“ vzbudí mě zvonění budíku. Posadím se na postel a přemýšlím, jestli to, co se stalo byl jen sen nebo se to stalo doopravdy. Potom se podívám na budík a zjistím, že je 7:45 hodin. „Jak je to možné? Vždyť jsem si ho včera nastavovala. Nebo že bych si ho nastavila špatně? No, na tom nezáleží.“ Rychle se obleču a běžím do školy, abych stihla začátek školní slavnosti. Rychle přeběhnu přes most, mímám památník, proběhnu parkem, rychle se rozhlédnu přes cestu a pak už jsem ve škole. Slavnost právě začala úvodním proslovem pana ředitele.

„Naštěstí jsem nepřišla o nic důležitého“ pomyslím si. Rychle se zařadím mezi ostatní žáky, aby si nikdo nevšiml, že jsem přišla o něco později. „Na dnešní slavnosti jsou našimi hosty bývalé ředitelky a ředitelé, učitelky a učitelé...pan ředitel Jan Brunclík,...paní učitelka Jana Zametalová...“ proslov dál pokračuje, ale už ho moc nevnímám.

Konečně skončil ten dlouhý proslov pana ředitele. Máme si prý slavnost společně užít a navštívit stánky s občerstvením. Proto zamířím ke stánku s citronádou. Je to jediný stánek, u kterého není moc lidí. Akorát jedna hodně stará, droboučká paní s růžovým kloboučkem a stejně růžovými šaty. Stoupnu si za ni a počkám, až si dolije skleničku do plna. Potom poodstoupí a mezitím, co si nalévám citronádu já, si mě prohlíží. Když chci se svou skleničkou od stánku odejít, paní mi poklepe na rameno a zeptá se mě: „Holčičko, neviděly jsme se už?“ Chvilku si ji prohlížím a pak mi oči sjedou na její jmenovku. Nemohu uvěřit svým očím. „Marie Studentská, ředitelka ZŠ Točice v letech 1967 – 1982.“ Potom se ji podívám do usměvavé tváře a odpovím jí: „Ano, myslím, že už určitě ano.“

Slavnost skončila a utíkám k památníku obětem II. světové války – rodiny Studentských. Když si památník prohlédnu, zjistím, že jedno jméno chybí. Chybí na něm jméno Marie Studentské.